

Т. Б. Лукінова

Ткаченко Данило Овксентович

ТКАЧЕНКО Данило Овксентович (криптоніми й псевдоніми: Д. П., Д. Т., Т., Гордієнко, Данило Гордієнко, Пісочинець, Д. Пісочинець; 15(27). 12. 1862, с. Пісочин Харківського пов. Харківської губ., нині місто Харківського р-ну Харківської обл.) — 03. 03. 1932, Харків) — письменник, критик, літературознавець. Батько [Бориса](#), дід [Ореста](#) Ткаченків. Закінчив Белгородський учительський інститут (Росія, 1882). Учителював у Старому Осколі Курської губ. (нині Белгородської обл., 1882—85), Воронежі (Росія) та Харкові (1885—1903). У 1903—09 — секретар правління, 1909—13 — секретар ради Харківського університету. Член Харківського історико-філологічного товариства. Через українофільські погляди висланий шкільним інспектором у Царевококшайськ Казанської губ. (1912—14; нині — Йошкар-Ола, РФ). Від 1917 — член харківського комітету Української партії соціалістів-федералістів. Викладав на курсах українознавства для вчителів. За радянської влади працював в архівних установах Харкова, дитячих журналах, на радіо. Автор оповідань («За землю й волю», 1925), зокрема для дітей («Нещасні брати», «Цар звірів»; обидва — 1927, усі — Харків). Свої художні твори й публіцистику друкував у часописах «Дзвінок» (1890), «Зоря» (1894—97), «Громадська думка» (1906), «Рада» (1907, 1909—14), «Рідний край» (1907), «Світло» (1910—14), «Дніпрові хвилі» (1911), «Сніп» (1912), «Літературно-науковому вістнику» (1918—19). Товаришував із Б. Грінченком, якому присвятив низку публікацій: «На дружню могилу (Мої спомини та вражіння)», «Просвітно-видавнича діяльність Бориса Грінченка», «Ходімо за ним!», «В тім його віра..., а в вірі сила. З листа до вчителя» («Над могилою Бориса Грінченка: Автобіографія, похорон, спомини, статті», К., 1910). У часописі «Зоря» опублікував рецензію на збірку «Пролісок» П. Грабовського, літературознавчі статті «Григорій Сковорода: його життя й діяльність» (обидві — 1894), «Шевченко і народ» (1895) та ін. У г. «Рада» (1913) вміщував кореспонденції про урочисті заходи в Харкові до 50-літніх роковин смерті Т. Шевченка: «Вшанування Т. Г. Шевченка Харківською міською думою» (12 лютого), «Шевченко і діти» (19 лютого), «50-літні роковини Шевченкові» (1 березня), «Жіноча доля в творах Т. Шевченка» (3 березня). Схвально відгукнувся про вихід у світ «Кобзаря» для народу (К., 1894). У Харкові 1892 Т. опікувався збиранням коштів для встановлення пам'ятника Т. Шевченкові у Львові.

Рекомендована література

1. Боронь О. Шевченкознавча діяльність Данила Ткаченка (Д. Пісочинця) // Шевченків світ: Наук. щорічник. Чк., 2010. Вип. 3;
2. Лукінова Т. Династія Ткаченків в історії культури й науки України // Слов'ян. обрії: 36. наук. пр. К., 2012. Вип. 4;
3. П'ядик Ю. Ткаченко Данило Оксентійович // Укр. поезія кінця ХІХ — середини ХХ ст.: Антологія. К., 2021. Т. 9.

Бібліографічний опис:

Ткаченко Данило Овксентович / Т. Б. Лукінова // Енциклопедія Сучасної України [Електронний ресурс] / Редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк [та ін.] ; НАН України, НТШ. – К. : Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2024. – Режим доступу: <https://esu.com.ua/article-882460>

2001-2024 © Ця енциклопедична стаття захищена авторським правом згідно з чинним законодавством України ([докладніше](#)).